

REINHOLD SCHNEIDER

Očenaš

»Očenaš se začenja z veliko tolažbo; smemo reči Oče. V tej edini besedi je vsebovana celotno zgodovina odrešenja. Smemo reči Oče, ker je bil Sin naš brat in nam je razodel Očeta; ker smo po Kristusovem dejanju spet postali Božji otroci. Ko Boga imenujemo svojega Očeta, mu priporočamo vse, svoje bitje in svoj nemir, svoje skrbi in pričakovanja in svoje delo; v življenju otroka ne more biti ničesar, kar naj ne bi bilo zaupano Očetovi dobroti, nobena stiska, ki nima upanja na njegovo pomoč. /.../ Zdaj je vse dobro; nebesa nam odgovarjajo, Bog je naš Oče; zaščiteni smo. Zakaj nismo začeli moliti že prej? Zakaj ne molimo vedno? Potreben je le ta malenkostni polet naše duše, da bi spet spravili svoje življenje v ravnovesje. Bolečina in skrb, ki sta nas porinili iz središča bivanja, sta pomirjeni, spodnje je povezano z zgornjim. /.../ Ta edina beseda /Oče/ spet vzpostavlja vse povezave; svet se izroča v Božje roke. Povezani smo z Božjo ljubeznijo; s tem se okrepi tudi naša ljubezen. In kakor glasovi nešteti stopnjujejo naš glas, tako zdaj prinašamo predenj tudi njihovo zadevo. Tudi najbolj osebna, najbolj osamljena stiska je stiska vseh; vsaki stiski se vselej odpira pot v svetlobo.

Kako bi moglo biti drugače? S prvimi besedami molitve se začenja vera. V Kristusu se moramo srečati z resnico, če jo hočemo izrekati. Opredeljujemo se za Sina, ko kličemo Očeta; zahvaljujemo se Sinu, ki nas je spet napravil za otroke. Molitev je nenehno vzpenjanje in spuščanje; polnost izlivajoče se milosti pa je neskončno bogatejša kakor kipeča prošnja. Moliti pomeni občutiti to izlivanje milosti. Odpiramo se, ko se sklanjamo in izročamo; tedaj vse postane dobro. Dogaja se delovanje navznoter; ni več tako pomemb-

no, ali izrekamo svojo prošnjo, izgovarjamo svoje skrbi; saj v bistvu naša stiska presega našo zmožnost govorjenja; kajti v vsem našem bitju, v našem delovanju in mišljenju smo odvisni od Boga, brez njega smo izgubljeni. Vsaka bridkost izraža to našo odvisnost. V molitvi bi morali biti brez konca navzoči, če bi ji hoteli res ustrezati. Božja skrivnost očenaša je vendar to, da objema vse naše bitje in vso našo stisko in upanje; vključuje vse naše zadeve, ker izhaja iz našega dejanskega, nespremenljivega odnosa do Boga.

Zakaj se ljudje bojijo prav Božjega imena Oče? Ko bi ga vedno imenovali Oče, ga ne bi mogli prezreti, zgrešiti njegovega bistva. A ljudje iščejo opisovanja in ta jih silijo v pretvarjanja, ki izhajajo od ljudi, so izmišljena podoba Boga, kakršno si sami želijo. Morda je to tudi podoba, ki naj ustreza človekovi samovoljni predstavi o svetu. Ta opisovanja so lahko v nevarnosti, da začnemo s svetom ali celo z zemljo in iščemo temu primerno podobo Boga. Ime *Oče* pa je razodeto; Oče se pusti nagovoriti samo v ponižnosti, spoštovanju in zaupanju; to je ime ljubezni.

Te besede izgovarjamo v moči vednosti, ki nam jo je Sin razodel, in v veri vanj. Sin je bil resnica sama; ko se je obračal na Očeta, se to ni dogajalo iz vere, ki je naš delež; to se je dogajalo iz resničnosti Božjega življenja in navzočnosti Očeta, v edinosti z njim. Sinova molitev je razodetje, pričevanje resnice iz ust Resnice. Boga ne smemo imenovati drugače, kakor ga je imenoval Sin. Nobeno Božje ime ni pravo, če ne vključuje imena Oče.

Ti si naš Oče! Nič nas ne bo doletelo, kar nam ne nameni tvoja očetovska dobrot. Ne poznamo poti, po katerih nas hočeš voditi. Vemo samo to, da si naš Oče, ki nas ne bo zapustil. Oče naš, ki si v nebesih, daj nam globoko spodaj na zemlji prestati preizkušnjo našega življenja; ti prebivaš v nebesih, tvoje bistvo se ne spreminja. Tu spodaj pa se vse spreminja. Ljubljena volila preteklih časov so uničena čez noč, prijatelji so nam iztrgani, in iznenada vdre v poslednjo dolino miru brezmejna zmeda. Oblasti globine se vzdignejo zoper nas in se polastijo skoraj vseh območij življenja; prividi resnice in pravičnosti pogledujejo in nas vlečejo proč od pravičnosti in resnice. Sovraštvo popači človekovo bistvo;

nihče več ne spozna tvoje zrcalne podobe v duši drugega, in tako tudi nihče več ne razume besede brat.

Oče naš, ki si v nebesih, ti poznaš cilj teh dni; tudi ti dnevi imajo svoj prostor v tvojem načrtu. /.../ Prosimo te za moč zaupanja; naj niti za hip ne pozabimo, da si ti naš Oče, da si to na novo postal po Sinu! Če nam le ostane moč, da se spominjamo tvojega očetovstva, potem stiska ni prišla zaman; vsa skrb pred prihodnostjo ima samo ta smisel, da jo prešinememo s svojim zaupanjem. Ti si naš Oče; k tebi je vse naravnano; in ker si ti Oče vseh ljudi, nočemo izgubiti vere v ljudi. Vsakdo je tvoj otrok. Odsev tvoje dobrote, tvoje svetosti je padel v dušo vsakogar; tega nočemo pozabiti niti tedaj, ko vidimo samo še odsev zla, ki zakriva ta sveti odsev. /.../ Nočemo nehati govoriti o tem in človeku kazati podobe tvojega plemstva, od katerega se je odvrnil. Nenehno hočemo klicati tvoje ime, da bi moč tvojega imena prišla v naše življenje. Svet nam je postal tuj. A mi smo tvoji otroci v tem tujem svetu in se hočemo kot takšni izkazati. Vse drugo je pri tebi.«

Opomba:

Besedilo je vzeto iz: Reinhold Schneider, Das Vaterunser (1941). Nova izdaja z avtorjevo besedo ob koncu in osmimi risbami Hansa Holbeina ml., Freiburg–Basel–Wien 1957 (31962). Prevod in kratko pojasnilo Anton Štrukelj.

Mednarodna katoliška revija *Communio* začenja vrsto razlag Gospodove molitve. Vsako leto bo prvi zvezek obravnaval posamezne prošnje. Hkrati se bomo seznanili s pomembnimi razlagami iz preteklosti in sedanjosti. Tokrat nam spregovorita škof in mučenec sv. Ciprijan (+258) in nemški pisatelj Reinhold Schneider (roj. 1903, umrl 1958 v Freiburgu).

Reinhold Schneider je svojo razlago očenaša napisal leta 1941. Kljub prepovedi objave jim je uspelo natisniti pol milijona izvodov. Posamezne odlomke so prepisovali na papirnatih vrečah in jih širili med vojake na frontah in v taboriščih. Leta 1957 je avtor doživel novo izdajo svojega »spisa tolažbe«, kjer je dodal nekaj pojasnil. Pravi, da je s svojo razlago hotel »izpričevati vero in povedati resnico o moči Boga, moči zla, nemoči človeka in moči vere« (92). Njegov zvezek je bil med vojno tako razširjen zaradi hrepenenja žalujočih in obupanih tistih dni. Na fronti, v taborišču in med ruševinami v domovini je »bil še močan občutek zavarovanosti: nič se ne zgodi brez Božje volje« (92). »Ne moremo prositi za nič več kakor za to, da se smemo z vernim življenjem zahvaljevati«.

Schneiderjev opus je izredno bogat: seznam njegovih del obsega 88 strani. Njegovo delo obravnava: Hans Urs von Balthasar, Nochmals Reinhold Schneider, Freiburg 1991, 314 str.